

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκαιριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ἕλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμαὶ 100. Ἐξωτερικῶν δραχ. 55. Τριμηνία δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γράσια διατριμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γένει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰσοδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Κύριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 16 Ὀκτωβρίου 1937

Ἔτος 59ον. — Ἀριθ. 46

Ἡ ἈΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ

— Μαμά, μοῦ πονεῖ τὸ κεφαλάκι μου, ἀχ πῶς μέ πονεῖ! Μαμά, μοῦ πονοῦν τὰ ποδαράκια μου, ὦ τί πάγο μοῦ κάνουν!

Ἡ Μαρίνα εἶναι κουλευριασμένη στὸ κρεβάτι τῆς, σκεπασμένη ὡς τὸ λαμπρὸ μὲ τις κουβέρτες. Τὰ ματόκλαδά τῆς χτυποῦν γρήγορα-γρήγορα σάν δυὸ πεταλούδιτσες, κοντανασαίνε καὶ κάθε τόσο βογγάει. Φαίνεται πολὺ ἀρρωστη. Καύμηνη Μαρίνα!

— Γρήγορα τὸ γιατρό! λέει ἡ μαμά ἀνήσυχη. Μαρίνα μου, παιδάκι μου, ὑποφέρεις στ' ἀλήθεια τόσο πολὺ; Μαριγῶ, φέρε σὲ παρακαλῶ ἕνα πιάτο μὲ νερό καὶ ξόδι νά τῆς βάλω μιά κομπρέσσα στὸ μέτωπο. Λέλα, τηλεφώνησε στὸ γιατρό. Πέτρο, Γιώργο, ἡσυχία! ἡ ἀδελφοῦλα σας εἶναι ἀρρωστη.

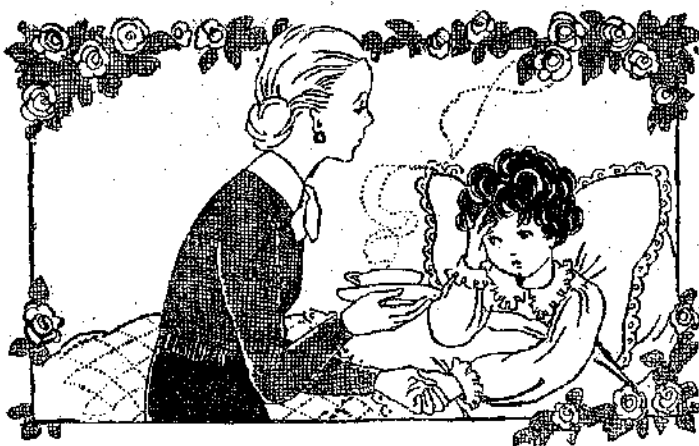
Ὅλο τὸ σπῆτι εἶναι ἀνάστατο, ἄλλος τρέχει ἐπάνω, ἄλλος τρέχει κάτω, ἄλλος ἐτοιμάζει ζεστά, ἄλλος κομπρέσσες. Ὁ Πέτρος δὲν παίζει πιά μὲ τὴν τρουμπέτα του, ὁ Γιώργος ἐπάψε νά σφυρίζῃ τὸ ἀγαπημένο του τραγουδάκι. Ἡ Λέλα τηλεφώνησε στὸ γιατρό, μὰ ἔχει φύγει ἀπὸ τὸ πρωτὸ καὶ θά λείψῃ ὅλη τὴν ἡμέρα! Πόσο θά φανῇ ἀτέλειωτη αὐτὴ ἡ ἡμέρα!

Τὸ μεσημέρι ποῦ ἐρχεται ὁ μπαμπᾶς βρίσκει ἕλους τοὺς δικούς του φοβερὰ ἀνήσυχους.
— Ἀκόμη εἶναι ἀρρωστη ἡ Μαρίνα;

Ναί, ἡ Μαρίνα εἶναι ἀκόμη ἀρρωστη καὶ ἡ καύμηνη ἡ μαμά ἔχει μεγάλη ἀγωνία. Τὸ γλυκὸ τῆς πρόσωπο φαίνεται πιὸ κουρασμένο, πιὸ κορμμένο ἀπὸ τῆς Μαρίνας. Φοβάται

πῶς ἡ κόρη τῆς ἔχει κάποια ἀρρώστεια πολὺ σοβαρὴ... ἂν καὶ γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχει πυρετὸ καὶ τὰ χεράκια τῆς εἶναι ὀροσερὰ. Μ' αὐτοὶ οἱ πόνοι, ἡ ἀνησυχία τῆς, ἡ ταραχὴ τῆς, ὦ Θεέ μου, τί μαρτύριο γιὰ τὴν καύμηνη τὴ μητερούλα ποῦ ἀγαπάει τόσο τρυφερὰ τὰ παιδάκια τῆς! Τώρα εἶναι καθισμένη στὸ κατάλευκο κρεββατάκι τῆς Μαρίνας καὶ κρατάει στὰ χέρια τῆς τὸ παχουλὸ χεράκι τῆς κόρης τῆς. Κάθε τόσο τῆς ἀλλάζει τις κομπρέσσες στὸ μέτωπο.

Ἡ Μαρίνα εἶναι ξαπλωμένη, ἀ-

Ἡ μαμά εἶναι καθισμένη στὸ κρεβάτι τῆς Μαρίνας καὶ τῆς κρατᾷ τὸ χεράκι. (Σελ. 405 στ. β')

κούνητη. Φαινόταν σάν νά κοιμάται, δταν ξαφνικὰ τινάζεται. Σίγουρα θ' ἀνεδαίνῃ ὁ πυρετός. Καὶ νά, τώρα ἀρχίζει τὸ παραλήρημα. Τὰ χεῖλη τῆς προφέρουν λόγια καὶ φράσεις χωρὶς εἰρμό.

— Πεινώ... κρυώνω... ὦ, τί μαυρίλα!... Καὶ αὐτὰ τὰ ἄσπρα ἔκει... καὶ τ' ἄλλα τὰ κῆκκινα... Διψῶ... ὦ πῶς διψῶ...

Ἡ μαμά τῆς βάζει στὸ στόμα μιά κουταλίτσα λεμονάδα. Ἀχ, δὲν θά ἔρθῃ τέλος πάντων αὐτός ὁ γιατρός! Τί φρικτὴ ἡμέρα!

— Νά ἐκεῖ, ἐκεῖ... ἕνας ἐλέφαντας ἄσπρος, κάτασπρος! Ὡ τί ἄμορφος ποῦ εἶναι... Ἐλα κοντὰ, ἔλα κοντὰ στὸ κρεββατάκι μου... μὰ ἔλα λοιπόν, μικρὲ μου ἐλέφαντα!

Καὶ ἡ Μαρίνα κλαίει μὲ παράπονο.

— Θέλω τὸν ἐλέφαντα... θέλω τὸν ἄσπρο ἐλέφαντα ποῦ στέκεται ἐδῶ, στῆ μέση τῆς κάμαράς μου.

Ἡ μαμά φωνάζει τὴ Μαριγῶ!

— Κάθηνσε, σὲ παρακαλῶ κοντὰ στὸ παιδί καὶ ἡσυχασέ το. Ἐγὼ ἐρχομαι ἀμέσως.

Καὶ γρήγορα-γρήγορα ἡ μαμά φέρει τὸ καπέλλο τῆς, παίρνει τὴν τσάντα τῆς πηδάει σ' ἕνα ταξί καὶ τοῦ δίνει τὴ διεύθυνση ἐνὸς μεγάλου ἐμπορικοῦ. Εἶχε περάσει ἀπ' ἐκεῖ προχθὲς μὲ τὴ Μαρίνα καὶ στάθηκαν καὶ οἱ δύο τους καὶ ἐθαύμασαν τὴ βιτρίνα ποῦ ἦταν στολισμένη μὲ παιχνίδια, κοσμηλές, ζῶα, ἕλα ἄσπρα, κάτασπρα σάν τὸ χιόνι.

Δίχως ἄλλο τὰ θαυμάσια αὐτὰ παιχνίδια θά εἶχαν κάνει μεγάλη ἐντύπωση στὸ κοριτσάκι καὶ μὲς στὸ παραλήρημά του ζητοῦσε ἕνα ἀπ' αὐτά. Εἶναι πανάκριβα ἔ-

λα, ἡ μαμά τὸ ξέρει καλά πῶς αὐτὸ ποῦ θά κἀνῃ εἶναι ἀληθινὴ τρέλλα. Μὰ δὲν πειράζει, θά στερηθῇ ἡ ἴδια γιὰ νά εὐχαριστήσῃ τὸ ἀρρωστο παιδάκι τῆς.

Κι' ἀλήθεια ἡ Μαρίνα δείχνει ἀπερίγραπτη χαρὰ δταν βλέπει ἐπάνω στὸ κρεβάτι τῆς τὸν ὄρατο κάτασπρο ἐλέφαντα.

Τὸ βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, φθάνει ἐπιτέλους ὁ γιατρός. Ὁ μπαμπᾶς τὸν φέρνει στὴν κάμαρα τῆς ἀρρωστης. Μὰ ἡ Μαρίνα δὲν θέλει μὲ κανένα τρόπο νά τὴν ἐξετάσουν.

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

KINEZIKO MYΘISTOPHMATAKI

— Καλέ, εσφυγμός της είναι θαυμάσιος, λέει ο γιατρός. Δεν βλέπω απολύτως τίποτε, όλα είναι εν τάξει.

Και ο γιατρός παίρνει τον μπαμπά και τη μαμά στο γραφείο για να τους μιλήσει ειδικότερα ενώ η Μαρίνα τον παρακολουθεί με άνησχο βλέμμα.

Θα ήταν ακόμη μεγαλύτερη η ανησυχία της αν μπορούσε να ακούσει αυτά που λέει ο γιατρός στους γονείς της.

— Η μικρούλα σας άρρωστη δεν είναι καθόλου άρρωστη, δηλώνει ο καλός γιατρός. Δεν έχει τίποτε απολύτως και μόνο σας παίζει μια πολύ ανόητη και άσχημη κωμωδία.

— Τι λέτε, γιατρέ μου! κάνουν εμπατισμούς και η μαμά. Είναι δυνατόν!

— Και όμως, έτσι φαίνεται. Μήπως δεν ήθελε να πάει σχολείο;

— Όχι, σήμερα δεν έχει μάθημα, λέει ο μπαμπάς.

— Ήθελε έναν άππο ελέφαντα, στο παραλήρημά της έλο αυτόν ζητούσε και πήγα και της τόν πήρα, λέει η μαμά. Ξέρει την αδυναμία μου και την αγάπη που της έχω. Ω, το κακό, το άκαρδο κορίτσι!

**

Ότι όσο ούτε ο μπαμπάς, ούτε η μαμά είχαν τίποτε στη Μαρίνα.

Πέρασαν κάμποσες βδομάδες, όταν ξαφνικά μια μέρα η Μαρίνα βλέπει στη βιτρίνα του γονα της μαμάς της κάτι που την κρατεί καρφωμένη εκεί μπροστά: Έπάνω στο κόκκινο βελούδο φιγουράρει ένας γιακάς, ένα ζευγάρι μαγιότσια κι ένα μανσονάκι από σταχί λωτρακάν. "Αχ, τί ώραία που είναι! Ισα-ισα θα της έρχονταν. "Αχ, πόσο θα ήθελε να τα είχε!

Μόνο που είναι πολύ ακριβά. Μα το μυαλό της Μαρίνας δεν μένει άργό. Τρέχει, δουλεύει, μηχανεύεται. Και το άλλο πρωί, μόλις ξυπνάει, κλαίει βογγάει και δεν θέλει να σηκωθεί από το κρεβάτι.

— Μαμά, είμαι άρρωστη...

— Έ καλά, μένει στο κρεβάτι. Μια μέρα δίκαια, με κλεισμένες τις γρίλλες για να μη σε πειράζει το φως, και θα σου περάση.

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

Line-Droze ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κι' ο Πιν-Χό συμπέρανε: «Ω, αν ο Σα-Οδάν δεν απαντήσει κατ' ευσχήνη στο γράμμα που του έστειλα προ δώδεκα ωρών, είμαι ντίπ χαμένος! ντίπ! ντίπ!...

Καθώς συλλογιζόταν αυτά, άκουσε και τους υπαλλήλους. "Αλλά να που με την αλήθεια, όλα του έλεγαν, ε

φανόταν σε κακή κατάσταση. Θα είχε τρέξει κιόλα κι' ήταν καταλαχανιασμένος.

— "Αχ!... είπε' έδω είσαι;... σε γόρευα...

— "Ε, τί νέα; τον σότησε ο Πιν-Χό.

— "Άκουσε. "Ο Ταϊκούν επρόταξε να κάψουν τον δρυθώνα. "Άλλες σαργανταδού κόττες έβέβησαν απόψε.

"Η πλουμιστή, η αγαπημένη του, άρρώσισε κι' αυτή. "Ε, φίλε μου! θαρρώ πως δεν τη βγάζουμε την εβδομάδα.

— Θάρρος, έξοχώτατε! είπε ο Πιν-Χό υποστηρίζοντας τον Μανδαρίνο που είχε κλονισθεί κι' ήταν έτοιμος να πέσει. Κουράγιο! Δεν είναι ακόμα απελπισία.

Αυτά έλεγε στο Κιν Λόγκ' αλλά από μέσα του έλεγε άλλα:

"Η απάντηση άργει κι' είναι κακό σημάδι. Μη μου κρατή κάκια ο Σα-Οδάν που τον άφησα κι' έφυγα;... "Άσχημα την έχουμε τότε... "

Σε λίγο ο Κιν Λόγκ είχε κάπως συνέλθει. Κι' άκουμπώντας στο μπράτσο του νεαρού Κινέζου είχε ξεκινήσει για να μπή στο μέγαρό του. Καθώς περπατούσαν σιγά-σιγά, τού έλεγε:

— "Άκουσε, αγαπητέ μου Πιν-Χό, δεν θάχω κανένα παράπονο μαζί σου αν τυχόν δεν επιτύχουν τα σχέδια σου και τα γιατροσόφια σου. Θέλησες να σώσης τη ζωή μου, τη θέση μου, και ο' εγνωμονώ. "Έχεις καλή καρδιά. Γι' αυτό θα σου δώσω τώρα μια συμβουλή: "Αν τα τινάξη η πλουμιστή θρυθα, μην περιμένης να σχίσω πρώτα την κοιλιά μου με τα μαχαίρια του μέγαρου. αλλά στρίψε το άμείωσ, κόψ' το λάσπη από τη Γιέθο, γιατί ο Ταϊκούν, αφού πεθάνω έγω, θα ξεθυμάνη σε σένα και θα σε τιμωρήση σκληρά που τον γέλασες.

— Μη μου λέτε τόσο τρομερά πράγματα, εγγενέστατε Μανδαρίνε, αποκρίθηκε ο Πιν-Χό με τρεμουλιαστή φωνή (αν κι' έβραζε τα δυνατά του για να την κάνει φυσική και ήρεμη). "Η κλωσθνή που δείξατε σε μένα, ένα φτωχό ξένο, θα σας φέρη καλό χωρίς άλλο.

— Κι' έγω αυτό επιθυμώ, λαμπρέ νεε, είπε ο Κιν-Λόγκ που τα λόγια

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΑΣΟΥΛΙ ΣΤΟ ΦΑΣΟΥΛΙ

Αγαπητά μου,

Κι' άλλη μια καθιερωμένη κι' άφιερωμένη ημέρα. "Η 31 'Οκτωβρίου στην "Αποταμίευση Διάβασα σήμερα στην εφημερίδα πως το Ταχυδρομικό Ταμειτήριο θα φροντίση για τον έσοτασμό της. "Ωστε έτοιμασθήτε. Στο σχολείο θα σας μιλήσουν πάλι για τη σκοπιμότητα της αποταμίευσης και κατόπι θα σας πάλνε ίσως στην Πλατεία του Συντάγματος ή σε άλλες Πλατείες, όπου θα πάρτε ειδικούς κουμπάρδες για να ρίχνετε τις οικονομίες σας, ή ένα βιβλιάρικι του Ταμειτηρίου, αφού δώσετε την πρώτη σας κατάθεση. Δεν ξέρω τί άλλα θα γίνουν, γιατί δεν δημοσιεύθηκε ακόμα το πρόγραμμα, αλλά θυμολμαι τά περαινά και υποθέτω πως και τά έφεταινά θα είναι τά ίδια.

"Η άφιερωμένη στην "Αποταμίευση ημέρα είναι παγκόσμια, όπως κι' η "Ημέρα του Παιδιού, ή "Ημέρα των Ζώων και άλλες. Κι' ο σκοπός της εδνόητος: να έμπνεύση στους νέους και στα παιδιά, το πνεύμα της οικονομίας που, μαζί με την εργασία, δημιουργεί την περιουσία. Γιατί τί ώφελει να εργάζεται κανένας και να κερδίζει, όταν τα ξοδεύη, τά σπαταλή έλα, χωρίς να φυλάη τίποτα για την άγνωστη αύριο; Τό να οικονομή από τά κέρδη του, να βάζη καθώς λένε σε τή μπάντα ένα μέρος,

— Μπράβο! φώναξε ο Κιν Λόγκ.

— "Ωραία! είπε κι' ο Πιν-Χό.

Κι' οι δυο άναστέναξαν με άνακούρψη.

"Αλλά ο δηρέτης εξακολούθησε: — Μόνο η πλουμιστή κόττα χειροτέρεψε.

"Ω, δυστυχία! "Εσκυφαν τά κεφάλια τους κι' οι δυο κι' ή βρεξη τους κόπηκε σά με μαχαίρι. Που να βάλουν στο στόμα τους μπουκιά!

Κι' οι δηρέτες σήκωσαν άθικτα τά τελευταία φαγιά που τους είχε στείλει ο αρχιμάγειρος, τά καλύτερα: πιλάφι ρύζι με ρετινόλαδο και βατραχάκια τηγανισμένα με ζύγκι χελώνας.

Οι δυστυχισμένοι δεν έδραζαν πιά μιλά. Κι' όταν ένόητωση, κληγυχήσθησαν μελαγχολικά και χωρίσθησαν για να κοιμηθούν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ο Σα-Οδάν απαντά

"Αλλά που ύπνος! Ξημέρωσε, ο ήλιος έφώτισε τις κόκκινες στέγες των σπιτιών, ξύπνησαν τά πουλιά έλα, μ' ακόμα δεν είχε κλείσει μάτι ο Πιν-Χό. Είχε φτάσει τόσο κοντά στην εδτυχία, την άγγιζε σχεδόν με τά χέρια του, και διαμιάς γκρεμίζονταν, τού έφυγε, την έχανε. Αυτό τον έπικρανε πολύ, αυτό τού άφαιρούσε τον ύπνο.

"Η ώρα πέρασε, τό δουργείο είχε ξυπνήσει, άκούγονταν οι διάλληλοι που έρχονταν να εργασθούν στα γραφεία τους. "Ο κακόμοιρος ο Πιν-Χό δεν τολμάσε να παρουσιασθή στην κατοικία του Κιν-Λόγκ. Τι να τού πη; Τού είχε δώσει έλπίδες και τώρα πιά είχε χαθεί κι' ή τελευταία.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Παράφρ. από τό Γαλλικό της Λελιά-Κανουρί)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΥ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

— Σε περιμένο πολλά χρόνια, παιδί μου, αποκρίθηκε τό πελέκι μ ανθρώπινη φωνή.

— Να λοιπόν που ήρθα! είπε ο Πιτσιρίκος. Και σά να έκανε τό απλούστερο πράγμα τού κόσμου, πήρε τό τσεκούρι, τό έχωσε στο πέτσινο ταγάρι του και κατέβηκε να βοη τάδεφια του.

— "Α! νά τος! Έκαμε ο Πέτρος καθώς τον είδε. Και σάν τί περίεργο είδες στην κορφή τού βουνού;

— Είδα ένα τσεκούρι που μάς χρειαζόταν, αποκρίθηκε ο Πιτσιρίκος.

"Αλλά δεν είχε τί λογής ήταν αυτό τό τσεκούρι.

— Με άλλους λόγους δεν έκαμες τίποτα! τού είπε κι' ο Παύλος. Μα δεν σου τό λέγαμε μεϊς πως άδικο θάκανες τον κόπο;

Πάρα πέρα, ο δρόμος έστένευε, περνώντας ανάμεσα από δυο άπόκρημους βράχους. Τά τρία άδέφια άκουσαν καλά πάνω άπ' τά κεφάλια τους κάτι κρότους, σάν από μεταλλίνο εργαλείο που χτυπούσε σε πέτρα.

— Πέτρες σπάζουν εκεί-πάνω; έκαμε ο Πιτσιρίκος σκεπτικός. Περίεργο μου φαίνεται.

— Πολύ περίεργο! φώναξε κοροϊδευτικά ο Πέτρος. Μη θές να πäs να ιδής τί είναι!

— "Αδικο θά κουράσης πάλι τά πόδια σου, είπε κι' ο Παύλος.

— Μπά! έγω θα πάω, είπε ο Πιτσιρίκος. Θέλω να ιδώ τί γίνεται εκεί-πάνω κι' άς κουρασθώ.

να ποταμιεύη, είναι άπκραιότητα. Φασούλι στο φασούλι γεμίζει τό σακούλι. "Επειτα, τάποταμιευμένα χρήματα γεννούν, πληθαίνουν με τον τόκο. Κι' όταν άποταμιεύη κανένας ταχτικά, έστω και τό τάλληρο ή τη δρχαμή, που τού περισσεύει, ύστερ' από λίγα χρόνια βρίσκεται κύριος ένός χρηματικού ποσού, που και οικόπεδο τού επιτρέπει ναγόραση, και σπίτι να χτίση, κι' επεξεύρηση να κάμη, ή τό κάτω κάτω να ντεπεξέληθη σε μια μεγάλη άνάγκη και να σώση μια κατάσταση, είτε δική του, είτε δικού τούτου.

Τά παιδιά δεν εργάζονται βέβαια. "Έχουν όμως κι' αυτά τό χαρτζιλίκι τους. Κάθε τόσο τούς δίνει ο μπαμπάς, ή μαμά, ο παππούς, ο θείός, για ναγόρασουν ένα παιγνίδι, για να φάνε ένα γλυκό, για να πάνε σε μια διασέδαση. "Ας μη τά ξοδεύουν όλα, άς φυλάνε και λίγα άπ' αυτό τό χαρτζιλίκι για την άποταμίευση: Θα είναι λίγα, μα με τον καιρό τά λίγα γίνονται πολλά. Και τό κυριώτερο, τό παιδί συνηθίζει από νωρίς να οικονομή και ναποταμιεύη. Γιατί κι' αυτό μια ου ν ή ε ι α είναι. Φυσικά, μερικοί άνθρωποι γεννιούνται φιλάργυροι, όπως άλλοι γεννιούνται σπάταλοι, τρυποχέρηδες. "Αλλά οι περισσότεροι δεν είναι τίποτ' από φυσικό τους. "Η συνήθεια, άπ' τά παιδικά τους χρόνια, θα τούς κάμη σπάταλους: κι' ή συνήθεια πάλι θα τούς κάμη οικονομούς.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ἀγγελία με τὸ ἀντίτιμὸ τῆς καθῶς και τῶν ἄλλων παραγγελιῶν) «Ἀήτητον Ἀυτοκρατορίαν» (αὐτὸ δὲν εἶναι κομμάτι γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ., μένο ὡς Μ. Ἀγγελία θὰ μπορούσε νὰ δημιουργηθῆ, ἂν εἶχατε τόσο λεπτά νὰ διαβάσετε) ἀλλὰ μπερδεύετε νὰ κάμεις μιά περίληψη) Γλαῦκος, Νέμον κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς εἶδα μετὰ τὴν 30 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω σὲ ἀρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 23ου Διαγωνισμοῦ Ἀόσεων· Αἱ Ἀόσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Δεκεμβρίου.

554. Λεξιγράφος

Δινητικὸ καὶ μέταλλο
Πολύτιμο τὰ ἐνόημα,
Κί' ἀπὸ τοὺς δύο θαυματουργούς,
Τὸν ἕνα φανερώνα.
Ταιγγάνικο Βισλί

**555. Στοιχειόγραφος - Μεταγραμμαμ-
τιμοῦ**

Ποταμοὺ τῆς Ἀφρικῆς
Τάραχικό του γράμμα βγάξω,
Τὸ φωνῆν τῆς τελικῆς
Συλλαβῆς του ἀκού' ἀλλάξω,
Κί' ἔτσι ἀρχαίως ἐποχῆς
Ἄθλιο δοῦλο παρουσιάξω
Διπρόσωπη

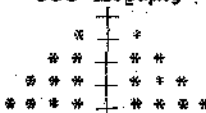
556. Μεταγραμμαμματισμοῦ

Ἀπὸ μιὰ νῆσο ὀνομαστή
Ἐπιπλο κάνω τοῦ σχολείου,
Μὲ μιὰν ἀπλοῦστατη ἀλλαγῆ
Μόνου τοῦ πρώτου τῆς στοιχείου.
Ζακωνθινούλα

557. Δίνυμα

Ἀπὸ μένα ἐγένη ὁ κόσμος με σοφία
Κί' εἶμαι, λένε, πάντα ἡ ἴδια, πάντα μία.
Μὰ δὲν κάνω . . . περιοδικὰ ἢ βιβλία,
Καὶ καλὴ 'μαι καὶ κακὴ 'μαι καὶ μετρία.
Ἴσις

558. Πυραμῖς

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἀνω, σταυροὶ καὶ ἀστερισκοὶ σύμφωνον, πρόθεσις, νησις τοῦ Αἰγαίου, θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως, τιτάν περίφημος. Οἱ σταυροὶ καθέτιως χώρα τῆς Ἑλλάδος.
Κερυδαλὸς τοῦ Ὑμηττοῦ

559. Κρυπτογραφικὸν

- 123414556747 = Χώρα
- 2347 = Τόπος ὑγρός.
- 36547 = Ἐξάγει γλευκός.
- 4136 = Τοῦ ἵππου.
- 56747 = Γεωγραφικὸς ὄρος.
- 6347 = Ἐπιπνυται.
- 747 = Ἀντανυμία.

560. Ἀριθμητικὸν Παίγριον

94, 2, 7, 10, 2, 8 — X :: = 0
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἢ σειρὰ δὲν θὰ μεταβιθῆ, νὰ παρενεθούν ἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σηματωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι 0.

Ἀτρέμπος Διαπλαστικῆς

561. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὐραθούν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τάραχικα νὰ ποτελοῦν γνωστότατον ἡγετικὸν βασιλεῦα:
λαμβάνω, ἐνοπλος, βαθύς, χωρίζω, ἀδύνατος, διάφορος, ἄφρων.

Βασιλεὺς Ηουλγαρικῆς

562. Ἑλλητισύμφωνον

α - υια - υοε
Κερυδαλὸς τοῦ Ὑμηττοῦ

563 Γεῖφος

ἄγε ἄγε τρι τρι τρι τρι
οὐδ τρι τρι τρι τρι
ἄγε ἄγε τρι τρι τρι τρι
ἄγε τρι

Μαγευμένο Βασιλέπουλο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 31.
367. Ἐπίδαμος (ἐπί, δ', ἀμός).—368.
Πηλεὺς-Νηλεὺς.—369. Ἡ Ἄρα.—370.
371. ΠΡΟ-

ΜΗΘΕΥΣ
Γ Ε Λ Ε Ο Ν
Ν Α Ν Σ Ε Ν (ῤυμός, ὀμοῦ,
Ο Ι Α Ε Υ Σ μῦθος, ἦθος,
Ν Η Ρ Η Γ Ο Σ Θεός, Ἐρμῆς,
Ξ Α Ν Θ Ο Σ ὑπέρ, ὕψος).
Ι Θ Λ Α Ο Σ —872-376. 1)
Σ Ε Λ Η Ν Η Θεά (Ἴρις),
2) Χρονική

διαίρεσις (ἄρα), 3) Θεὸς τῶν Ἀρχαίων (Ἡφαιστος), 4) Γεῖτων (δμορός), 5) Ἀντωνυμία (ὀπιτος).—377. ἸΣΠΑΝΙΑ-ΒΕΛΓΙΟΝ (Ἰβηρία, Σερβία, Πλαμόριον, Ἀγγλία, Νίκαια, Ἰορδάνης, ἈΝδεις).—378-380. 1) Μὴ τὰ ἤδιστα, ἀλλὰ τὰ βέλτεστα. 2) Ὁ διδάσκων δις διδάσκειται. 3) Ἀστατα τὰ τῆς τύχης.—381. Πᾶν μέτρον ἀριστον (Ἰ' ἂν μὲ τρ ον, αρ εἰς τόν),

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AZ'—713]
Σιμόν, τί ἀφελὴς ποῦ εἶσαι, μωρὸ μου! . . . δὲν ἐνοχλοῦμαι διόλου διὰ τὴν ἀποκάλυψιν μου. Δὲν ἀσχολοῦμαι με ἀποκαλύψεις. Γλαυκῶπις Ἀθήνη

[AZ'—714]
Ἀποτελέσματα [AZ'—563]: Βραβεύομε Γαλαζάκι. Προσεχῶς σύλλογος «Ἀήτητη Ἀυτοκρατορία». «ΑΗΤΗΤΟΙ»

[KZ'—715]
Ἄν Κιχῆτη, Δοξακίμο Ναυτοπούλο, Ἄλαβετε τετραδικία; γιατί δὲν ἀπαντᾶτε; Μικαῖλα

[AZ'—716]
Θλιμένη Γοητεία, γιατί δὲν ἀνταποδίδεις τετραδικία; Ἄλκη Νουάρις, τί γίνεσαι; Στέφανος τῆς Δόξης

[AZ'—717]
ἈΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ:
Ἐλάβομεν ἐν ὄλῃ ἀπαντήσεσι 32. Βραβεῖα. Πρώτον: Λορσλίδι. Δεύτερον: Ν. Ἐλευθεριάδης. Τρίτον: Ἀργάθε. Ἐπίκουροι. Πρώτος: Πόλις τῶν Ὀυσιρών. Δεύτερος: Μεροαντίες. Τρίτος: Τσουκνίδα. Βραβεῖα ἀποστέλλομεν. Δοιποὺς δ-περρυχαριστοῦμεν
«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»
Γ. Γ. Προσεχῶς ἀναμείνεται 2ον Διαγωνισμόν μας.

[AZ'—718]
Γαλιάνδρα, ἐπόδειγμα ἀνωτερότητος: «Μάρθας Ἐγκερθ»!!! — Θηριοδαμαστής, Γόνθ τῶν Γκόλφον!!! . . . — Δις Κουάρα, Μοιραλὸς τύπος!!! . . . — Ἰδραϊόπουλο, ἔξαις, Χορροφ, εὐθυμία!!! . . . — Παρακαταθήκη ἐμθαθῶν ὄντων . . .

ΣΠΙΡΙΑΝΟΣ — ΠΗΓΚΟΥΤΙΝΟΣ
[AZ'—719]
Γαλιάνδρα, μετὸ καινούργιον χτένισμα εἶσαι ἔντως θεοκαρία!!! . . . Ὑδραϊόπουλο

[AZ'—720]
Συριανέ, σὲ συμβουλεύω, ἵνα μὴ γελοιοποιήθῃς—ὡς οἱ φίλοι σου—νὰ ποσέγγῃς νὰ ἀποκαλύψεις ρητὰ ποὺ οὐδε κἀν γνωρίζεις τί λένε. ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[AZ'—721]
Καθὼν Ἀρβανόσκω, δὲν ἀσχολοῦμαι με ἀποκαλύψεις δευτερευόντων ψευδοῦμων. Ὅσο γιὰ τὴν τοῦ Σίλλερ, χάριν ἀναφυχῆς. ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[AZ'—722]
Λορσλίδι: Θίξας Μύρμηγκα (Σίλλερ), ἰδὼν Μπαμποῦλα (Συριανὸν) καὶ μὴ τραπεῖς εἰς φυγῆν, ἀκαταπαύτως μὴ φλυαρήσας (ὡς Ὑδραϊόπουλο, Θηριοδαμαστής) καὶ μολο-ὅτι οὐκ ἐπιθυμῶ συνδιαλεχθῆναι μετὰ σοῦ, δηλὸ εἶμι ἀπέχω ἀπὸ τῆς βαθμίδας τοῦ μαρκαίου, μαρσοῦβλιου, μπέμπη εἰς ἄς ἀνήκεις σὺ κα' οἱ φίλοι «Κατάσκοποι. . .»! ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[AZ'—723]
Εθαθῆ Ζακωνθινούλα σούρουσα Θηριοδαμαστήν πρὸς Μαυρομάτι. ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[AZ'—724]
Παιχνιδιάρη, Ζὲν ντ' Ἀρκ, Θλιμένη Μελωδία, συγγνώμη γιὰ τὴν τόσο ἀργοπορημένη ἀπάντησιν. Λεῖλιδ

[AZ'—725]
Κατερχόμενος ὡς βολεῖ εἰς τὸν Διαπλασκόσομον θὰ ἐναπεύρῃ τὸν τρόμον, φόβον, πανικὸν δ: IMPEMAN

[AZ'—726]
Στέλλο Κουτασοῦντη, θαυμάσια κληροφορεῖς Κόμητα Ὀπλιγαντῶ!!! . . . Ἐννοια σου καὶ θὰ τὰ πληρώσῃς! . . . Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἔχεις τόσο μεγάλη . . . τὴν κορθὴν τοῦ πηλιεῖου! . . . —ἀνίδεος Κολοκοτᾶ, πολὺ τοῦπὲ κρατᾶτε! . . . Ρουγκιοί? . . . Θηριοδαμαστής

[AZ'—727]
Ὅσοι θέλουν νὰ ἀλληλογραφῆσουν καὶ νὰ ποῦ στέλλουν τετραδικία, ἡ διεσθυνασίς μου εἶναι: Ζωνῆ Θεοδοσίου. Συναϊκιμοῦς 121, Σύρον διὰ Θηριοδαμαστήν

[AZ'—728]
Ἄνα Τορναρτίου, γράφε μου τὴν Δ/σίν σου. Κόμησσα Ὀπλιγαντῶ

[AZ'—729]
Θηριοδαμαστρία, ἐπειδήθεες εἶμι ἡ συμμάχια μας δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ μαρσοῦβλια, σὴν καὶ ἀένα:—Θηριοδαμαστή, εἰδάμασε πολλὰ θηρία. Ἀλλὰ φαίνεται εἶμι καὶ σὺ καὶ ἡ συντροφίσα σου μᾶλλον δαμασθίκατε καὶ εἶλαβε καὶ οἱ δύο γιὰ νὰ κλεισθῆτε σὲ θηριοτροφεῖο καὶ μάλιστα σὲ κάτι ἄλλο πὸ τέλεισποιημένο, παρὰ σείς νὰ δαμάσετε ἄλλους. Σᾶς χαίρετὰ ἡ: «Βολιώτικη Συμμαχία»

[AZ'—730]
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφῶ. Δ/σις: Κόρινθ Σγαρθίντην (διὰ Κ. Ο.) δόξ. Καρτάλη 68, Βόλον. Κόμησσα Ὀπλιγαντῶ

[AZ'—731]
Στέλλα Βιολάντη, περιμένει τὴν Πόλη τῶν Ὀυσιρών γιὰ ν' ἀρχίσῃς μαθήματα βιολιού; Παπολιετᾶνα

[AZ'—732]
Κόμη Ὀπλιγαντῶ, μὴ παίρνεις ἀγγελικὸ ἄρος οὐίς φωτογραφίαις, μικρὲ Παπολιετᾶνα

[AZ'—733]
Γαλαξειδιώτικα Καράθι, σοῦ στέλλω μετὰ παραμέλα, εἰς βραβεῖον ἀφροεπιτεχνίας, γιὰ τὴν ἀποκαλύψιν Ἀσφαλῆς ὄμως ἡ μεγάλη ἔσση θὰ σὲ εἴξῃ ναρκώσῃ. Κατάσκοπος 33